

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **KAM NA PARDUBICKU s.r.o.**, IČ 62027361
sídlem č.p. 38, 533 52 Ráby
zastoupená advokátem Mgr. Zdeňkem Mandíkem
sídlem Teplého 2786, 530 02 Pardubice

proti

žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**
sídlem Na Františku 1039/32, 110 15 Praha 1
zastoupen JUDr. Tomášem Hlaváčkem, advokátem
sídlem Kořenského 1107/15, 150 00 Praha

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. května 2025, č. j. MPO 50766/2025

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 12. května 2025, č. j. MPO 50766/2025, se ruší, a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žalovaný je povinen na náhradě nákladů řízení zaplatit žalobci částku 26 484,90 Kč do jednoho (1) měsíce od právní moci rozsudku do rukou Mgr. Zdeňka Mandíka, advokáta.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým byla zamítnuta jeho žádost o dotaci v rámci programu „COVID – KULTURA“, konkrétně výzvy č. 2A (dále také jen „výzva“). Jedná se již o třetí rozhodnutí MPO v téže věci, přičemž dvě předchozí rozhodnutí byla zrušena soudem pro nedostatečné odůvodnění a vady řízení.

[2] Žalobce namítá, že i toto správní rozhodnutí je nedostatečně odůvodněné a tím nepřezkoumatelné. Uvádí, že jeho činnost „nenaplní definici kulturní akce ve smyslu výzvy“. Tuto definici žalovaný vyložil způsobem, který neodpovídá textu samotné výzvy. Výzva č. 2 programu COVID – KULTURA definuje kulturní akci jako „realizaci kulturní služby veřejnosti za účelem sledování živého uměleckého výkonu“, aniž by stanovila další obsahové požadavky. Žalovaný dále označil činnost žalobce jako „muzejní“, aniž by se zabýval skutečnou povahou jeho činnosti. Žalobce přitom není muzeem ve smyslu zákona č. 122/2000 Sb., o ochraně sbírek muzejní povahy, nevlastní sbírky muzejní povahy a není zapsán v Centrální evidenci sbírek. Jeho činnost spočívá v produkci zážitkových kulturních programů s prvky divadelní animace, které jsou realizovány na základě živnostenského oprávnění.

[3] Dále žalobce namítá, že odůvodnění rozhodnutí neobsahuje žádné konkrétní skutkové závěry, které by vycházely ze správního spisu, a neuvádí, jakým způsobem žalovaný dospěl k závěru o nesplnění podmínek výzvy. Tím je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (§ 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „správní řád“)). Uvádí, že správní orgán neprovedl dostatečné skutkové zjištění ohledně povahy činnosti žalobce. Z žádosti žalobce vyplývá, že se jedná o kulturní program s živými vystoupeními profesionálních umělců, který je určen veřejnosti. Žalovaný však bez dalšího označil činnost žalobce jako „doprovodnou muzejní činnost“, aniž by se zabýval obsahem žádosti a příloženými důkazy, čímž podle jeho názoru porušil zásadu materiální pravdy (§ 3 správního řádu), neboť nezjistil skutečný stav věci, a rozhodl na základě nesprávného skutkového základu.

[4] Žalobce dále namítá, že ze správního spisu vyplývá, že spolupracovník žalobce obdržel dotaci na projekt „Podpora umělecké činnosti Ježibaby z Perníkové chaloupky“, přestože se jednalo o činnost, kterou producentsky zajišťuje právě žalobce. Žalovaný nijak nevysvětlil, proč v jednom případě považoval činnost za způsobitou k podpoře, zatímco v druhém nikoliv. Žalobce uvádí, že tímto postupem žalovaný porušil zásadu rovného zacházení a předvídatelnosti (§ 2 odst. 4 správního řádu), neboť ve skutkově shodných případech rozhodl rozdílně bez řádného odůvodnění.

[5] V posledním žalobním bodě uvádí, že mu nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, přestože rozhodnutí odkazuje na „odborné posouzení“, jehož

obsah není specifikován. Pokud bylo toto posouzení součástí správního spisu, měl být žalobce vyzván k vyjádření (§ 36 odst. 3 správního řádu). Tím došlo k zásahu do jeho procesních práv.

[6] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil, navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž podle jeho názoru je odůvodnění rozhodnutí dostatečné, obsahově na něj odkázal. Dotace v jiném případě, na kterou žalobce upozorňuje, byla na obsahově jinou činnost.

[7] K vyjádření žalovaného podal žalobce repliku, v níž setrval na své argumentaci, která je zřejmá již z podané žaloby.

[8] Při ústním jednání účastníci na svých procesních stanoviscích setrvali. Soud doplnil při tomto ústním jednání dokazování, jehož výsledek je uveden dále v odůvodnění rozsudku, zrekapituloval předložený správní spis a vyzval žalobce k jeho právu se vyjádřit k takovému obsahu správního spisu v dalším řízení.

[9] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že podle podmínek výzvy jsou oprávněnými žadateli pouze subjekty vykonávající kontinuální činnost v oblasti kultury, definovanou jako soustavné poskytování nebo zprostředkování kulturních služeb veřejnosti prostřednictvím kulturních zařízení. Kulturní akce musí mít charakter živého uměleckého výkonu profesionálních umělců, realizovaného za účelem poskytování kulturní služby veřejnosti. Žalobce požadoval dotaci na činnost muzea perníku, kterou označil za kontinuální kulturní činnost. Odborné posouzení však ukázalo, že se jedná o zážitkové a edukativní akce s komunitním rozměrem, využívající prvky divadelní animace, zaměřené na oživení nehmotného kulturního dědictví, tradice a lidové svátky. Tyto aktivity byly vyhodnoceny jako doprovodné muzejní programy s převážně vzdělávacím zaměřením, nikoli jako kulturní akce ve smyslu výzvy. Posuzované aktivity neplní podmínku kontinuity kulturní činnosti v požadovaném smyslu, jak ji definuje výzva. Na základě výše uvedeného bylo konstatováno, že žádost nesplňuje základní kritéria oprávněnosti pro přiznání podpory podle pravidel Výzvy č. 2 programu COVID – KULTURA. Z tohoto důvodu byla žádost zcela zamítnuta.

[10] Podle části článku 4 výzvy, která je součástí správního spisu: „...Jedná se o subjekty organizující, zprostředkovávající či zabezpečující jednotlivé kulturní akce či provozující kontinuální činnost v kultuře. Kulturní akcí se rozumí realizace kulturní služby veřejnosti za účelem sledování živého uměleckého výkonu. Kontinuální činností v kultuře se rozumí provoz divadel, hudebních klubů, uměleckomanažerských agentur, kulturních center a jiných obdobných zařízení zaměřených na soustavnou činnost v rámci poskytování či zprostředkování kulturních služeb veřejnosti...“.

[11] Při ústním jednání soud doplnil soud dokazování o listiny, jichž se dovolával žalobce – tedy o žádost třetího subjektu a rozhodnutí o poskytnuté dotaci. Soud pak dále provedl jako důkaz obsah správního spisu, předloženého žalovaným, a veřejně dostupnou výzvu č. 3.1 (konkrétnější vymezení je dále v odůvodnění rozsudku), včetně odborného posouzení, které je zmíněno v odůvodnění napadeného rozhodnutí, a které nebylo součástí

správního spisu. Z takto doplněných listin bude žalovaný v dalším řízení vycházet jako z podkladů rozhodnutí (ust. § 78 odst. 6 s.ř.s.).

[12] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházející přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

K respektování právního názoru soudu v předchozím zrušujícím rozsudku a postup soudu při projednání této žaloby

[13] Ve věci je rozhodováno již potřetí. Bohužel, ani napotřetí není odůvodnění napadeného rozhodnutí schopné soudního přezkumu, přičemž žalovaný ani neodstranil vadu řízení, na níž byl již dvakrát rozsudky zdejšího soudu upozorněn. V souzené věci by se tak dalo pouze odkázat na předchozí zrušující rozsudek zdejšího soudu, neboť situace se vydáním nového (v tomto řízení napadeného) rozhodnutí nikam výrazně neposunula.

[14] Za této situace soud nařídil ústní jednání (byť účastníci souhlasili s rozhodnutím soudu bez jednání a rozhodnutí je rušeno pro nepřezkoumatelnost, což soud může učinit i bez jednání), a to z toho důvodu, aby aspoň zrekapituloval žalovaným předložený správní spis, tedy jeho obsah, a vyzval žalobce, že se může k takovému obsahu vyjádřit, když tuto svou zákonnou povinnost nesplnil žalovaný, ač k tomu byl již dvakrát správním soudem zavázán. Soud upozorňuje na to, že pokud správní spis bude nějak doplňován, je povinností žalovaného nejdříve vyzvat žalobce, aby se k jeho doplněnému obsahu případně vyjádřil. K tomuto výjimečnému postupu soud přistoupil z toho důvodu, aby se případné další rozhodnutí aspoň dalo nějak věcně přezkoumat bez toho, aniž by řízení bylo zatíženo vadou, na níž soud dvakrát upozornil, na straně žalovaného však bez jakékoliv odezvy.

[15] Dále je nutné obecněji uvést, že odůvodnění napadeného rozhodnutí je šablonovité a neúplné; nepodává odpovědi na základní otázky, které je nutné vyřešit, a které již dvakrát soudy konkrétně v odůvodnění svých rozsudků uvedli. Soud tak v této věci na tato odůvodnění odkazuje, aniž by bylo nutné znovu téměř v téže podobě toto odůvodnění opakovat. Soud upozorňuje žalovaného, že odůvodnění zrušujícího rozsudku je pro něj závazným právním názorem, který musí v dalším rozhodnutí respektovat. Většina argumentace již byla vypořádána, aspoň v rovině řízení před soudem při minulém kasačním rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2025, čj. 3 A 33/2024-34), účastníkům tedy musí být známa.

K namítané procesní vadě spočívající v neumožnění se seznámit s podklady pro rozhodnutí a k úplnosti správního spisu

[16] Soud provedl rekapitulaci správního spisu a sám vyzval žalobce, aby se k takovému obsahu případně vyjádřil, aby aspoň odstranil neustále trvající vadu řízení. Obsahem správního spisu, který byl předložen žalovaným, tak je žádost žalobce o státní dotaci v rámci programu „COVID – KULTURA“, Výzva č. 2 – Podnikatelské subjekty,

která obsahuje 46 stran, dále žádost žalobce o poskytnutí kompletní kopie spisu ze dne 28. ledna 2021, předchozí vydaná (soudem zrušená) správní rozhodnutí, napadené správní rozhodnutí, komunikace s žalobcem, předžalobní výzva žalobce ze dne 7. února 2021, obsah a historie správního spisu generovaný dne 19. dubna 2021, výpis z rejstříku ochranných známek u čísla zápisu 311974 a 315499, odpověď ministerstva kultury ze dne 15. února 2021, doplnění předžalobní výzvy žalobce ze dne 16. února 2021, samotná výzva č. 2, a komunikace se soudem.

[17] Před soudem při ústním jednání byl proveden listinný důkaz, který v předloženém správním spise nebyl k dispozici, a to žádost o státní dotaci v rámci programu „COVID – KULTURA“, Výzva č. 3.1 – Jednorázová podpora pro umělecké profese (60 000 Kč) třetí fyzické osoby, včetně rozhodnutí žalovaného čj. MPO 384102/2021 ze dne 21. dubna 2021, jíž byla tato dotace poskytnuta. Dotace byla poskytnuta jak jednorázová podpora pro OSVČ v oblasti kultury, tj. pro odborné umělecko-technické profese v oboru hudba, divadlo, tanec, literatura a výtvarné umění/fotografie za období únor – březen 2021.

[18] Výzva č. 3.1, uvedená v předchozím odstavci, není součástí správního spisu. Soud tuto výzvu nenalezl na webových stránkách žalovaného, nicméně je k dispozici na webových stránkách ministerstva kultury na této adrese:

[19] https://mk.gov.cz/doc/cms_library/mk_mpo_covid-kultura-vyzva-c-31_jednorazova-podpora_unor-brezen_210303_podpora-de-minimis-13093.pdf.

[20] Tuto listinu soud vytiskl, provedl při ústním jednání k důkazu, a je tak z ní rovněž možné při dalším rozhodování vycházet podle ust. § 78 odst. 6 s.ř.s.

[21] Dále byl správní spis doplněn o listinu, jíž je „Žádost o potvrzení – KAM NA PARDUBICKU s.r.o.“ ze dne 24. 6. 2024, čj. MmP 89150/2024, odboru školství, kultury a sportu, oddělení kultury a cestovního ruchu Magistrátu města Statutárního města Pardubice, vydaná žalobci. Obsahem této listiny je sdělení, že toto oddělení na základě místní znalosti potvrzuje, že žalobce je kontinuálně od roku 2004 organizátorem zážitkového divadelního programu, jehož primárním cílem je poskytnutí kulturní služby veřejnosti formou sledování živého uměleckého představení na motivy známých pohádek a filmů v rozmanitých rolích, v divadelním scénáři užívaná sousloví Království perníku, Perníková chaloupka či Muzeum perníku jsou fantazijního charakteru, a proto mohly být registrovány jako ochranné známky. Je zde uvedeno, že činnost svým obsahem nenaplnňuje zákonné vymezení pojmu muzea ve smyslu ust. § 2 odst. 4 zákona č. 122/2000 Sb., žalobce nespravuje žádnou sbírku muzejní povahy, není uvedena v centrální evidenci muzeí.

[22] Dále byl správní spis doplněn o čtení listiny, kterou předložil žalovaný při ústním jednání, jíž je přípis Ministerstva kultury ze dne 22. 4. 2021, bez čísla jednacího, jímž je v odůvodnění napadeného rozhodnutí zmíněné „odborné posouzení“. V něm je uvedeno, že činnosti, na které žalobce požaduje dotaci, nemají charakter kontinuální činnosti v organizování či zajišťování profesionálních akcí z oblasti Performing Arts tak, jak je stanoveno ve výzvě (konkrétně v odstavci 4), kde je napsáno, že galerie a muzea mohou žádat pouze na organizaci a pořádání jednorázových kulturních akcí, kdy „zároveň pořádané“ (pravděpodobně se má na mysli činnosti pořádané žalobcem) svých charakterem

připomínají spíše zážitkové akce; jde zde o animaci – cílevědomé oživení nehmotného kulturního dědictví v podobě komunitního happeningu využívající principy divadla. Akce mají především vzdělávací charakter a vztahují se k tradicím a svátkům. Akce nemají charakter kulturních akcí, tak jak jsou definovány Programem: „Kulturní akcí se rozumí realizace kulturní služby veřejnosti za účelem sledování živého uměleckého výkonu“. Žalobce pořádá aktivity v rámci muzea a mají charakter doprovodných muzejních aktivit, dle tohoto stanoviska žalobce není oprávněný žádat na kontinuální činnost v kultuře podle podmínek programu Covid – Kultura.

[23] Všechny tyto shora uvedené listiny soud buď konstatoval jako obsah správního spisu (pokud byly jeho součástí), nebo je při jednání provedl k důkazu (pokud jeho součástí nebyly). Jedná se tak všechno o listiny, které nadále po vydání tohoto rozsudku jsou součástí správního spisu a v dalším řízení je možné je využít podle ust. § 78 odst. 6 s.ř.s.

[24] Tímto postupem soud odstranil hlavní procesní vadu řízení, na níž byla dvě předchozí rozhodnutí již dvakrát zrušena.

[25] Pokud bude správní spis doplňován o další podklady, musí o tom být vyrozuměn před vydáním rozhodnutí žalobce, který se k nim může vyjádřit. Zároveň soud uvádí, že žalobce se nyní po vydání tohoto rozsudku může vyjádřit i bez konkrétní výzvy k těm listinám, které nebyly součástí správního spisu, ale které soud provedl při ústním jednání, a které nadále jsou součástí správního spisu.

Posouzení podané žaloby

[26] Konkrétnější posouzení věcné žalobní argumentace zatím není příliš možné pro procesní nedostatky dosavadního řízení i šablonovitost odůvodnění napadeného rozhodnutí, a je nutné zopakovat to, co již bylo uvedeno v předchozích rozsudcích. V této souvislosti soud uvádí, že poněkud konkrétnější odůvodnění je obsaženo ve vyjádření žalovaného k žalobě. To však nemůže zhojit nedostatek samotného odůvodnění napadeného správního rozhodnutí. V dalším rozhodnutí je tak nutné věnovat náležitou pozornost samotnému odůvodnění rozhodnutí, to vše navíc za situace, kdy zde chybí odvolací řízení, a některá pochybení v odůvodnění tak nelze zhojit v odvolacím řízení.

[27] Samotná výzva č. 2 není formulována příliš vyčerpávajícím způsobem, jejím cílem je: „...je poskytnout podporu formou příspěvku na činnost výkonným umělcům a odborným technickým profesím a dále podporu subjektům podnikajícím v oblasti kultury na marně vynaložené výdaje, které vznikly ve spojitosti s organizací kulturních akcí a vyvíjenou kontinuální činností v kultuře v období od 10. března 2020 do 31. prosince 2020 a byly v přímé souvislosti s mimořádnými opatřeními vlády limitovány, přesunuty nebo zrušeny...“ (článek 1 bod 3 této výzvy).

[28] Je nutné zhodnotit, jaká je činnost žalobce, aby se ta dala či nedala podřadit pod shora uvedené vymezení výzvy č. 2. Žalobce v úvodní části žádosti nepoužívá pojem „muzeum“, hovoří pouze o činnosti „provozu Perníkové chaloupky v Království perníku“, pojem muzeum pak uvádí na straně 14. Ve správním spise nyní jsou obsaženy podklady,

jejichž obsah je rozdílný (jedná se o shora uvedená posouzení, které podával žalobce, a které si vyžádal žalovaný).

[29] Soud znovu uvádí, že činnost žalobce obsahově musí být posouzena, a pokud nesplňuje podmínky „performing arts“, musí být vysvětleno z jakého důvodu. Ohledně samotného vymezení „performing arts“, což je podstata napadeného rozhodnutí, je nutné uvést v odůvodnění napadeného rozhodnutí, o co se jedná.

[30] Obecně soud uvádí, že definici „performing arts“ neobsahuje samotná výzva, která tento pojem pouze zmiňuje v článku 4 písm. a) při definici oprávněných žadatelů. Galerie a muzea v tomto článku zmíněna jsou, ale pouze tehdy, pokud organizují a pořádají jednorázové kulturní akce. Širší vymezení, jako mají např. hned v další odrážce divadla, zde není provedeno. V další části tohoto článku je pak upřesněno, že musí jít o kontinuální činnost.

[31] Takové vymezení není zdůvodněno, tedy co je tímto pojmem myšleno. To neobsahuje v nějakém obecnějším pojetí ani tato výzva. Obecnou definici tohoto pojmu v angličtině obsahuje Oxford Learner's Dictionaries jako: „*arts such as music, dance and drama which are performed for an audience*“ (soud použil volně dostupnou verzi na internetu na této webové stránce:

[32] <https://www.oxfordlearnersdictionaries.com/us/definition/english/the-performing-arts?q=performing+arts>).

[33] Pokud pro podmínky shora uvedené výzvy byla tato činnost pojata nějak jinak, musí to žalovaný uvést v odůvodnění rozhodnutí, jinak bude vycházet z této definice.

[34] Jak bylo shora uvedeno, činnost tak, jak jí popsal žalobce ve své žádosti jako kontinuální činnost spočívající v aktivitách „provozu Perníkové chaloupky v Království perníku“, přičemž je nutné upozornit na to, že na straně 14 této žádosti žalobce výslovně uvádí, že se jedná o činnost „Muzea perníku“, byť je zde zároveň uvedeno i „Království perníku“, prozatím posouzena nebyla. Činnost žalobce musí posoudit žalovaný, a to tak, aby mohlo být rozhodnuto o tom, zda se jedná o činnost podle shora uvedené výzvy. Samotný odkaz na to, že jde o muzeum, neobstojí, neboť prozatím není postaveno najisto, že se o muzeum jedná (což navíc velmi relativizuje vyjádření ministerstva kultury obsažené ve správním spise, že žalobce nemá žádný záznam v Centrální evidenci sbírek muzejní povahy). Pokud činnost žalobce nespadá pod vymezení „performing arts“, je nutné jeho činnost rozebrat, nikoliv pouze uvést, že tomu tak není.

[35] Dále je nutné se konkrétně vypořádat s námitkou, proč byla dotace poskytnuta jinému subjektu, k čemuž zatím žádné vyjádření v odůvodnění rozhodnutí uvedeno není. Soud tuto žádost i rozhodnutí provedl k důkazu, žalovaný tak v dalším řízení z těchto listin bude vycházet a posoudí konkrétně, v čem se liší činnost žalobce v rámci výzvy č. 2 a činnost této třetí osoby v rámci výzvy č. 3.1. Ačkoliv se jedná o různé výzvy v rámci dotačních programů, nelze přehlédnout, že tato třetí osoba, které byla dotace poskytnuta, spolupracuje s žalobcem právě na činnostech, které jsou obsahem jeho

žádosti. Součástí dokazování před soudem byla i z internetu stažená výzva č. 3.1, žalovaný tak může provést hodnocení i na tomto podkladě.

Závěr a náklady řízení

[36] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu považuje za důvodnou a proto napadené rozhodnutí zrušil pro nepřezkoumatelnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 76 písm. a) s.ř.s.).

[37] V dalším řízení bude žalovaný posuzovat veškeré podklady v doplněném správním spise a zejména se zaměří na posouzení konkrétní činnosti žalobce a zda takto vymezenou činnost lze podřadit pod příslušnou výzvu. Pokud žalovaný nějaký termín použije jako překážku pro poskytnutí dotace (resp. splnění podmínek pro tuto výzvu), musí jej vyložit s ohledem na konkrétní činnost žalobce a toho, co prozatím plyne z podkladů ve správním spise. Nelze pouze zkratkovitě uvést, že žalobce ve výzvě požaduje dotaci spočívající v aktivitách muzea perníku, když nic takového neplyne ani z žádosti, ani z jiných podkladů. Právě na tomto stanovisku je odůvodnění napadeného rozhodnutí postaveno, ale právě toto posouzení je předmětem sporu mezi účastníky. Proto musí být konkrétně rozebráno, jakou činnost žalobce vyvíjel, a ta pak musí být posouzena s ohledem na podmínky výzvy. Proto samotný závěr, že žalobce provozuje muzeum, je pouhým konstatováním, které zatím nemá žádnou oporu v obsahu správního spisu. Zároveň se je nutné vyjádřit k tomu, proč třetí osoba jako spolupracovník žalobce, na dotaci dosáhla (byť se jednalo o jinou výzvu a fyzickou osobu).

[38] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že ve věci byl úspěšný žalobce, má nárok na tyto náklady řízení. Náklady žalobce za řízení o žalobě tvoří zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč za žalobu a odměna advokáta. Ta zahrnuje čtyři úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí zastoupení a sepsání žaloby a repliky, účasti u ústního jednání [§ 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], přičemž za každý z nich náleží částka 4 620 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a paušální náhrada hotových výdajů v částce 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu).

[39] Dále je náhrada tvořena náhradou cestovních výdajů včetně náhrady za promeškaný čas, a to za celkem 250 ujetých kilometrů ze sídla advokáta do sídla krajského soudu (Pardubice – Praha a zpět), při sazby základní náhrady vozidla 5,80 Kč za jeden km, tedy celkem 1 450 Kč, dále cena paliva za 1 litr podle vyhlášky ve výši 35,80 Kč a to celkem za 6,2 litru osobního motorového vozidla podle technického průkazu, celkem tak částka 554,90 Kč. Dále je náhrada tvořena odměnou za promeškaný čas ve výši 1 200 Kč (osm půlhodin po 150 Kč), neboť sídlo advokáta je mimo obvod krajského soudu.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

Podle ust. § 104 odst. 3 písm. a) s.ř.s. v případě, kdy městský soud rozhodoval po zrušení rozhodnutí Nejvyšším správním soudem, je kasační stížnost nepřipustná, mimo situaci, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 20. listopadu 2025

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu